

Η ΦΥΓΗ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ (όπως την απεικονίσθησε ένας γλύπτης του 10ου αιώνου). — Ο καλλιτέχνης στο έργο του αυτό έχει ντίσει την Παγαία Εως τις γυναίκες της εποχής του, οι οποίες ταξίδευαν πάντοτε σε άλογα ή γαϊδούρια, στηριγμένες σε μία άδρα με άρσιονατο.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΠΩΣ ΕΤΑΞΕΙΔΕΥΑΝ ΑΛΛΟΤΕ

Στην εποχή των Μεσοβυζαντινών Βασιλέων. Τα κάρρα με τα βώδια. Λησται και κινδυνος. Η φιλοξενία των ευγενών. Οι συνοδείες των ταξιδιωτών. Η ακολουθεία ένας πρεσβυτού. Τα ταξείδια κατά τὸν μεσαίωνα. Τα πρώτα πανδοχεία. Ανθρωποφαγεία και ληστορχεία. Οι περιέργες επιγραφές των πανδοχείων. Έν' ανέκδοτο του μεγάλου Κεντέ. Τα άμαξια με τ' άλογα κτλ.

Σήμερα, με τους σιδηροδρόμους, με τα μεγάλα ατμόπλοια και με τ' άλλα σύγχρονα μέσα της συγκοινωνίας, ένα τριήμερι δεν παρουσιάζει καμιά δυσκολία φεύγουμε σὴν ώρα με τ' άδρα και φθάνουμε στον τόπο του προορισμού μας σε ώριμη νη έπίσης άδρα. Δια τα σχετικά με τὸ ταξίδι μας έχουμε προνοηθῆ και κανονισθῆ ἐκ τῶν προτέρων και τίποτε τὸ έκτακτο δεν παρουσιάζεται. Γι' αυτό δύνάμολα μπορούμε να φινταζώμεμε δι' ἡμέραν έποχες πού, για να διασχίσω κανείς μικρές αποστάσεις, χρειαζόταν μερονηχία δόλοκληρα, κατά τὸ ἄτοια. πολλές φορές, κοιμόταν στο ύπαιθρο, έμμε νησιτικός και

μιόταν με τὸ νανοριστικό ήγος βορραή και τοῦ άνέμου. Με τὴν πάρο του χρόνου και με τὴν έποση των φυλών με λαούς, τὰ άγρια έδιμα έβρυναν, οι άνθρωποι γινόντουσαν ημερώτεροι και ή υποκριτική σχεδόν φιλοξενία των ταξιδιωτών άρχισε να επιβάλλεται. Κάθε κυροδεσποτής ήταν υποχρεωμένος να δέχεται, όσο μπορούσε πιο καλά τον ξένον άρχοντα ο οποίος διέσχισε τὴ χώρα του. Οι φιλοξενίες αυτές στοιχίζαν παραπολλὸ στους φιλοξενούντα· γιατί κάθε έπίσημος ξένος δεν έταξείδευε ποτε μόνος. Συνοδευέτο πάντοτε από πολυάριθμη συνοδεία, ή οποία διαρκώς μεγάλωνε με τὴν πάροδο των χρόνων: λοχαφόρους, σταυλίτες, ακολουθούς, ιερείς, ύπηρετες, άλογα, βώδια, σκύλους, γεραια και κνηνιοί, ή τους άρσούδες και μια άτέλειση σειρά κάραων. Όταν ο Θωμάς Μπέκετ πήγε στη Γαλλία να ζητήση το χέρι της Μαργαρίτας, κόρης του Λουδοβίκου VII, για τὸν πρώτοτονο γιού του βασιλέως της Αγγλίας Έρρίκου II, συνοδευέτο από 200 ίππεις πλουσιώτατα ντυμένους. Κατα τὴν εισοδό του στις πόλεις και στα χωριά, όλος ο κόσμος έβρεχε να δη' αυτή τὴ μεγάλη πομπή «ή έποια έκανε τις περρες ν' άνήχουσι». Δώδεκα μόνο κάρρα της συνοδείας ήσαν φορτωμένα δῶρα προωρισμένα για τὸ βασιλέα της Γαλλίας. Ο Μπέκετ είχε ένα κάρρο αποκλειστικῶς για τους τάπητες του, ένα άλλο για τα κοψίνα του, ένα άλλο για τα έκκληρία του κι ένα κορό άλλα για τις άποσκευές του. Όταν έβρθεσε ο μεσαιων συνταξιαστής μια πλήρης μετοβλή στα μέσα της συγκοινωνίας. Οι ευγενείς, οι όποιοι τότε κατε τα έννεα δεκάτα ήσαν στρατιωτικοί, είχαν συνιθῆσθ να ποσ από τους συνυούς πολέμου, όσο και από τους παρελάσεις εν ειρήνη στην Ιταλία. Έτσι τα κάρρα έγκατελεφετήσαν και χαρακτραν δρόμοι για να κωι κερφουσι οι άριστορχηται και οι ακολουθίες τους. Κατά τὴν εποχή έκνε νη κι' αυτές οι κυρίες ταξείδευαν πάντοτε με ήμερα όλογοι, τα όποια έννεα ύπηρετης περς κρατούσε άπο το χυλίνο.

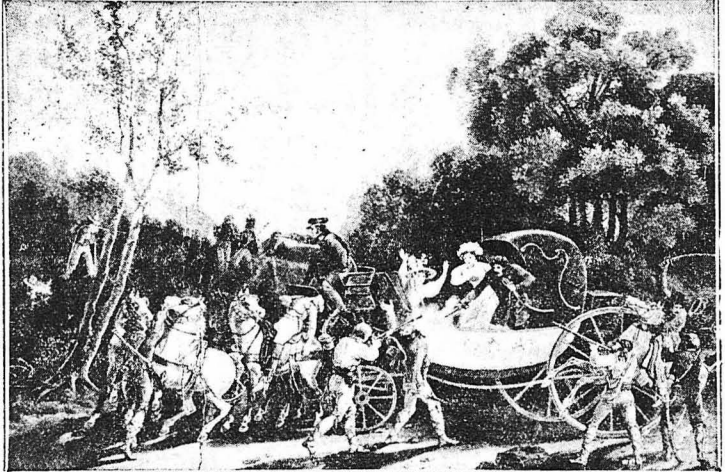
Μια γελιοκροατία τῶς ζωγράφου Βενέν, σαρνιόζουα τ' άμεία και τὰ ταξείδια της εποχής του 1820.

διέρχετα ένα κορό κινδύνους, τόσο εκ μέρους των σε ιχέλων τὴς φύσεως όσο και εκ μέρους των ανθρώπων.

Για να καταλάβη κανείς πλήρως τις συγκινήσεις των ταξιδιωτών του παρεθόντος, πρέπει ναχίστη μια έπισκόπηση τὴς συγκοινωνίας από τὴν προμεσαιωνική Εύρωπη.

Κατά τὴν εποχή έκείνη σὴ κελτική και ή φραγκική Γαλατία δύνάμολα υπήρχαν. Οι δρόμοι τους όποιοι είχαν κούβη οι Ρωμαίοι είχαν ξεφραγισθῆ και τὰ δάση είχαν καταλάβη τὴ θέση τους. Πισω από κάθε κορό δέντρον, από κάθε σπηλιά και από κάθε βράχο, ήταν ένδεχόμενο να κρύβονται κροκοποί, ώπλιομένοι με σφενδόνας και τόξο. Ατ' αυτό καταλαμβάνη κανείς εύκολα δι' οί άθροισμοί της εποχής έκείνης δεν ενφινιδύνονταν να ταξείδευον μερονηχίοι. Για να έπιχειρήσουν τότε και τὴν παρρημιοή μετακίνηση έπρεπε να είναι πολυάριθμοι. Τα πρώτα ταξείδια, πού άναφεροί ή ιστορία για τις χώρες έκείνης, ήταν πράγματι των άρχων των μεγάλων φυλών οι όποιοι συνθηκόντο από πολυάριθμους ύπηρετες, όεν τα συμπεριόντα τους τους άναγκαζων να ταξείδευον από μια κτήση τους σ' άλλη. Όταν οι πρώτοι βασιλείς της Γαλλίας—οι Μεροβίγγιοι ήγεμόνες—ήθελαν να ταξείδευον έπείδιναν σε κάρρα ζευγί, ένα σε βώδια, στρωμένα

δύνοον και πεζοί. Ο ή ο ήθος των πόλιων αθέανε καθημερινῶς, όπως και των κύριων, τὴν μοναστηριών και των προαίτιων πανθέ είνους. Ένεκα τούτου δρόμοι καινοουργοί άνοίχτηαν σ' οί κληροί δρόμοι έπισκευάστηκαν. Στους δρόμους αυτούς άρχισαν να κυλοφροθῆν οι ταξείδιωται πεζοί. Έβρεσε κανείς σ' αυτούς τους μοναχούς που διετρεχαν τις πεδιάδες για νακαυτημάσουσι στους χωρικούς τα σκάνδαλα των άχόντων με κινδυνά να σκοτωθῆν απ' αυτούς, τους τροραδούρους που πήγαιναν άπο σπίτι σε σπίτι τραγουδώντα διάφορα έρωτικά και πολεμικά τραγούδια, τους εμπόρους, πού με τὸ φορτίο τους στην πλάτη, πήγαιναν στη γεωτονική άγορά, τους τεχνίτες με τα διάφορα εργαλεία τους, τους Έβραίους με τα γαϊδουφεμαξια τους τα φορτωμένα από κομποτεχνήματα, τους σακτιμ άγχους με άρσιούδες τους, κημιαούδες τους, τις κούκλες τους κ.λ.π. Περιούσαν ακόμα άπ' αυτούς άναρχοποι κάθε ήλικίας, κάθε προσέλευσας. Ζηλιάνοι, ατοίγγονοι, κρηνη στρατιώται, κησται, σπουδαίσται, κ.λ.π.

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΛΗΣΤΩΝ ΙΣΠΑΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΙΑΣ ΞΑΜΑΞΗΣ. (Λιθογραφία του Ζαγέ). Πρώτιστα δάμειτα συνάσαναν τακτικῶς κατά τὰς άρχάς του 19ου αιώνου, στίς Άλλεπς και στίς Λιτοργια τῶν άπονοί χαρτίδες, χρησιμοποιεσαν ώς καταφύγια των ληστών. Γι' αυτό δεν ταξείδευε κανείς άπολιός. Οι ταξείδιωτες άναγκαζόντουσαν συχνά να συνάπτουσι άληθινές μάχες.

με πολλά δερμάτα ζώων για να μη κοιωθουν τα δυνατά νταγματια του κάρρου κατά τὴ διάρκειά του τξείδιου. Τα ταξείδια αυτά λογο τὴς έξαιρετικής βραδυμορείας των βωδιών, βυστούσαν βόρομαδε και μήνεσ δλοκληρούς. Πολλαίδη συνοδεία από πεζοους τους κροκοπουθῆσε στο ταξείδι τους. Προηγούντο δέ μερικοί ύπηρετες έφρολισμένοι με ποσκούρια για να άνοίγουν το δρόμο μεσ' από τὰ δάση. Κατα τὴ νυχία σιάθμεσαν σί' άδ' άδρα μερη των δασών. Έκει έξέωναν τα βώδια, τα ό κοία άφηναν έλιούθηγα να βοσκήσουν. Οι άνοδρες έφηναν βιαστικά καταφύγιο από κλαδιά και φυλλοματια, ένά οι γυναίκες, τους άναρβαν μεγαλες ποιε, που χρησιμοποιεσαν για το ψήσιμο του φαγητού και για να σωχρῶσαν μαζάρα τ' έρρα ζάε. Έκεινα, ύπο εν φρεσέ με μωκίων φρουρον, όλος ο κόσμος άποκοι-

Με μια τέτοια έξέλιξη των ταξείδιων, ήταν φυσικό να ιδρῶθουν τὰ πρώτα πανδοχεία, άν μπορεί κανείς να

δυναμική δειπ σταύλους χωρίς στέγη όπου οι ταξειδιώτες αναπονό-
τουσαν άπάνω σ' άγρυστρωνες βαρωρέες. Τα ίδια χάλια είχαν
και τα πανδοχεία των πόλεων, οι δὲ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς
κάνουν συνενῶ; λόγο γιὰ τὰ διάφορα σκάνδαλα και ἐγγλήματα
πού ἐλάβαιναν ὡς σ' αὐτό. Νό τι γράφει ἕνας ἐπ' αὐτοῦ :

«Τὰ πανδοχεία αὐτὰ είχαν, γιὰ νά τραβοῦν τὴν προσοχή τῶν
ταξιδιωτῶν ἐπιγραφές πειραστές και γραφικές, ἐπιγραφές δὲ γρα-
στές, μὲ παριστοιχένες ἀπο ἀληθινὰ ἀντικείμενα γρηγορόμενα πάνω
ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου ὅπως π.χ. μὲ ἄγκυρα, ἕνα χρυσὸ ἀσ-
τρο, ἕνα κόκκινο σκουφάκι, ἕνα κεφάλι ἐλαφιοῦ, κ.τ.λ.

«Τὰ πανδοχεία αὐτὰ ἦσαν ἀληθινὸ ἀνθρωποφάγειο, δάσλα τῶν
ἄληθῶν, κλεπτῶν και ὑποκαμειμένων τοῦ χειριστοῦ εἰδους, σὲ ὅποια
δ' ἐντύπος πελάτης ἐλητήτετο και' ἐδολοφονεῖτο χωρίς ἔλεος, διὰν
δὲ μπορούσε ν' ἀμυνθῆ. Οἱ ἐλάτες τῶν πανδοχείων κοιμούντου-
σαν σωριασμένοι, ὀχτὸ και δέκα μὲζι, ἀπάνω σὲ γραβέζια ἢ τὰ-
βλες. Ὅταν λέμε «κοιμόντουσαν» κάνουμε μιά ὑπερβολή γιὰ τὴ
νύχτα τους τὴν περνούσαν σὲ λογαρχίες και σὲ κανυγάδες με τοὺς
μεθυσμένους. Ἀκόμη και κατὰ τὴν ἐποχή τῆς Ἀναγεννήσεως τὰ
πανδοχεία ἐξακολουθοῦσαν νά ἔχουν τὰ ίδια χάλια. Ἦτανε τὰ
πὸ δυσφημισμένα κέντρα. Ὅταν, κατὰ τὴν ἐποχή τῶν πολέμων τῆς
Σπενδόνῃ; δ' μέγας ἰονεὲ θέλησε νὰ κρηφτῆ ἀπὸ τοὺς ἔχθρους
τους, κ' ἐφέφυγε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πανδοχεία αὐτὰ, ὅπου ἀσφαλῶς κανεῖς
δὲ θὰ φανταζότανε νὰ πῆ νὰ τὸ ζητήῃ. Ἐίχε μεταμφιεσθεὶ σὲ
ἱπποπόμο και λίγο ἔλειψε νὰ προδοθῆ ἐπειδὴ δὲ μπορούσε να
φτιάξῃ μιά ὀμελέτια.

Ἐκεῖνο πού ἦταν
μὲ ἀληθινὴ ἐπανάστα-
σις γιὰ τὴν ἐποχή ἐ-
κείνη ὑπῆρξεν ἡ χραιο-
μοποίησις ὡ; μέσον
συγκριτικῶν τῶν ἀνα-
στῶν μὲ ἄλλα. Κατὰ
τὸ 1550, μόλις τρεῖς τὴ-
ναι ἀπέβη ὑπῆρχαν
σὲ ὅλη τὴ Γαλλία : Το
ἕνα ἦταν γιὰ τὴ βασι-
λεια, τὸ ἄλλο γιὰ τὴν
ἐννοούμενη τοῦ βλο-
λέως Ἀρτέμιδα ντὲ
Ποατιὲ και τὸ τρίτο
γιὰ τὸ Ζαν ντὲ Λιβῆλ
ἕνα ἔξαιρετικὰ τοχύ-
σασκο εὐγνή, ὁ ὅποιος
δὲ μπορούσε νὰ μετα-
κινήθῃ ἀλλοῶς. Ἐπὶ
ἑορτικῶν VI τάμαξια
αὐτὰ περιόρισθησαν
σὲ ἕνα μόνο. Νὰ τι γὰ-
ρεῖ ὁ καλὸς αὐτοῦ βα-
σιλεὺς σ' ἕνα φίλο του :
«ἐθέλω μωρόεσο νὰρθῶ
νὰ σὰς δώθῃ σήμερα,
γιὰτὶ ἡ βασιλεια σου
χρησιμοποιεῖ τὸ ἀνάθεμα»
Ο Λουδοβίκος XIII, ὁ ὅποιος ἦταν μέγας κυνηγὸς, λίγο ἐνδιαφε-
ροῦσαν γιὰ περιπέτειους μ' ἀμάξια.

Μονάχα ἐπὶ Λουδοβίκου XIV, τάμαξια πολλαπλασιάστηκαν
καταπληκτικὰ. Τοῖς
παρουσιάστηκαν τὰ ἐ-
πίχρυσα ἀμάξια γιὰ τὶς
βασιεῖς και οἱ ἀνακλυ-
τικὲς μπερλίνας γιὰ τὶς
ἐξοχόμες και τὰ ταξεί-
δια. Οἱ μπερλίνας προ-
σέκατα σιναστάτησαν
στο Βερολίνο, ἀπὸ τὴ
ὅπου πῆραν και τὸ ὀ-
νομα τους. Μέσω σ' αὐ-
τὲς οἱ ταξειδιώτες βοι-
σκάντουσαν τόσο ἀνε-
παύσα νὰ καθοντοῦσαν
στην πὸ ἀνακλυτικὴ
πολυθρονα

Γιὰ νὰ πᾶν ὅμως
κανεὶς μὲ τ' ἀμάξια αὐ-
τὰ ἀπὸ τὴ Ποιρσί σπὸ
Βιαν, χρειάζονταν ἐννιά
ὀκαληρές ἡμέρες.

Θὰ ἦσαν δύσκολο
νὰ καθορίσῃ κανεὶς
τὴν ἐποχή κατὰ τὴν
ὅποια παρουσιάστηκαν
τὰ πρώτα δημόσια ἀ-
μάξια. Ἀρχικῶς ἡ χρῆ-
σις τους περιορίστηκε
σὲς περιφέρειες τῶν
μεγάλων πόλεων. Μὰ
ἀπὸ τὴν 18 Μαυτίου
1662, ὅποτε ὁ μέγας
Πασιὰὶ ἀπενόησε και

τὰ λεωφορεῖα γενικεύτηκαν. Ἀπὸ
τότε ἀρχίσαν νὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ
τὰ ταξείδια τους ἀμάξια, ἀνθρωποὶ
κίθε τάξουν, ἐνῶ προηγουμένως
μόναχα οἱ εὐγενεῖς είχαν τὸ προνόμιο
αὐτό.

Ὅτιόσο οἱ κίνδυνοι τοῦ ταξεί-
διου δὲν ἔξελλαν καθόλου : ἕνα σορ-
δὲ ἀμείρια είχαν παρασφραγεῖ ἀπὸ τὰ
νερα ὀρητικῶν χερμαρῶν, ἐνῶ ἄλλα
γλυστοῦσαν ἀπάνω στὰ χιόνια τῶν
βουνῶν και κατακαλυόσαν σὲ γρη-
μονοῖς και σὲ ρεμματιές. Οἱ λησται
ἐπίσης ἐπετίθεντο διαρκῶς κατὰ τὴν
ταξιδιωτικὴν ἀμαξίαν. Οἱ φράγγες
τῶν Ἀλπεων κοί τῶν Σεβᾶν ἦσαν
μέγας τοῦ τέλους τοῦ περασμένου
αιῶνος, περὶφημα καταφύγιο ληστών
πού ὡ; ἀποκλειστικὸ τους ἐργο είχαν
τὸ ληστεία τῶν ταξιδιωτῶν.

Γιὰ νὰ κατολαβετε πόσο ἐπισφαλῆ ἦταν τὰ ταξείδια και μέ-
χως ἀκόμα τοῦ τέλους τοῦ περασμένου αἰῶνος, σὰς λέμε μονάχα
πὸς σὲ κάθε σταθμὸ ἀμαξῶν ὑπῆρχε κρημασμένη και ἡ ἐξῆς εἰδο-
ποίηση : «Εἰδοτοιοῦνται οἱ κ.κ. ταξιδιωταὶ νὰ μὴ ἀφήνουν τὸ δαλο
ἀπ' τὸ χεῖρ κατὰ τὸ διά-
στημα τοῦ ταξιδίου».

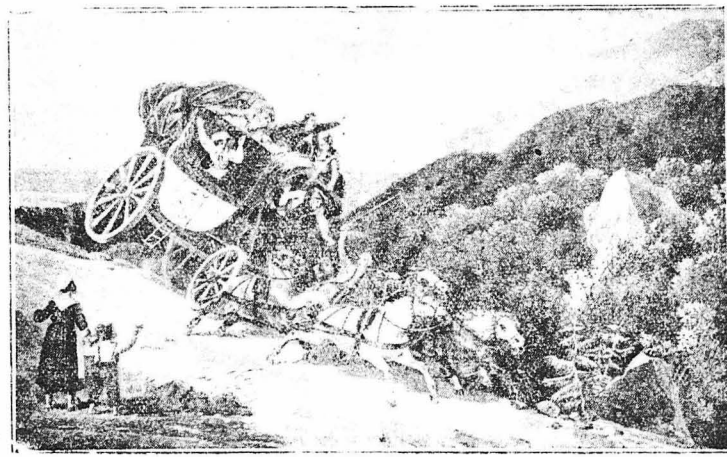
ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΕ ΤΑΞΕΙΔΙΑ
κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα.
(Παλιὰ λιθογραφία).

Ο ΚΑΪ'Ν ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Ἐνα βαρὺ φορτίο ὄνου γενναῖες, πα δα και ζωα βροκόντουσαν σωριασμένοι φύρδην μίγδην
ὑπῆρχε τὸ πρώτο μεταφορικὸ μέσο πού ἐπινόησε ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος. Ὁ ζωγράφος
παριστᾶται στήν ἀνωτέρω εἰκόνα τὴν Καΐ'ν, καταθλακωμένον νὰ πλανᾶται ἀδιόκοπα γιὰ νὰ
ἐπιστρέψῃ γιὰ τὸ φόντο τοῦ ἀδείφοῦ του, νὰ δόξητὸ τὴν εὐκοσμία τοῦ μέσο στήν
ἔρημο, ζυγίσοντας ἕνα κατάρυγιο.

τακτικὰ, πὸ ἀσφαλῆ και, πρὸ παντός, μέσω σὲ πολὺ λιγώτερο
χρονικὸ διάστημα. Ὅταν δὲ ἐφτάσαν στὸ σημεῖο νὰ κάνουν 90
χιλιόμετρα τὴ μέρα, ἡ ταχύτης αὐτὴ ἐθεωρήθη προπονητῆς και
τρομακτικὴ!

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΥ. Πίναξ τοῦ Ζαζιέ.

Πρὸ ὀγδόντα ἀκμὴ χρόνων οἱ δημόσιοι δρόμοι βροκόντουσαν σ' ἐλαεινὰ χάλια. Γι' αὐτὸ
ἕνας ἀπὸ τοὺς κίνδυνους πού δ' ἐτρέχαν ὄσοι ταξίδευαν μ' ἀμάξια ἦταν νὰ κατακαλυό-
σαν σὲ κερματὶ ρεμματιῆ ἢ σὲ κανένα φαράγγι.

Ὅτιόσο ὅμως, παρ'
ἄλλους τοὺς κινδύνους
πού παραβύλασαν τότε
τοὺς ταξιδιωτᾶς σὲ
κάθε κερματὶ τοῦ δρό-
μου, τὰ ταξείδια ἦτανε,
σὲ παλιὰ τὰ χρόνια,
πολὺ πὸ εὐχάριστα, πολ-
λὺ πιο γοαφικὰ ἀπὸ
σήμερα. Ὁ ταξιδιωτῆς
μπορούσε ν' ἀπολιμνα-
σῇ μὲ ὅλη του τὴν ἀ-
νεση τίς καλλόνες τῆς
φύσεως, νὰ σταματεῖ
ὅπου ἤθελε νὰ μείνῃ
γιὰ νὰ χορτὶ καλύτερα
ἕνα ὄμοιο τοπίο και
χιλιεῖς ὀδοὺς εὐκο-
λίας, τίς ὀπίσες δὲν
μπορεῖ νὰ τίς ἔχει σῆ-
μερι, μὲ τὴν λιγνύωδη
ταχύτητα τῶν σιδηρο-
δρόμων.

Σιγά-σιγά, μὲ τὴν
ἐξέλιξη και τὴν πρόοδο
τῶν μεταγωγικῶν μέ-
σων τὰ ταξείδια ἀρχί-
σαν νὰ γίνωνται πὸ
τακτικὰ, πὸ ἀσφαλῆ και, πρὸ παντός, μέσω σὲ πολὺ λιγώτερο
χρονικὸ διάστημα. Ὅταν δὲ ἐφτάσαν στὸ σημεῖο νὰ κάνουν 90
χιλιόμετρα τὴ μέρα, ἡ ταχύτης αὐτὴ ἐθεωρήθη προπονητῆς και
τρομακτικὴ!

Καὶ σήμερα, ὁ ἄν-
θρωπος, τὸ κερματῶν
αὐτὸ θηρίο, κατατρώ-
γει τίς ἀποστάσεις μέσω
σὲ λίγες ὥρες. Οἱ σιδη-
ροδρομικὲς γ' αὐρὲς πού
ἔχουν ἀλλοθεῖ σ' ἀνίστο
ἀράχνης πάνω στὸ με-
γαλύτερο μέρος τῆς ἐ-
πιφανείας τῆς ὑδρο-
γειου, ἔχουν εὐκόλο
και τὰ πὸ μακρυνὰ
ταξείδια. Ἡ μεταβασή
ἀπὸ Μασσαλίας στὸ
Παριὶ εἶνε σήμερα ζή-
τημα ὀλίγων ὥρων, ἐνῶ
ἄλλοτε γιὰ τὴν ἰδίαν
ἀπόσταση, χρειάζονταν
τοῖς εἰδὶ δαδεκα ὀκαλη-
ρων ἡμερῶν.

Θάρρῃ ἐσφαλῶς μὰ
μέρα, κατὸ τὴν ὅποια
οἱ σιδηροδρόμοι και τὰ
βασιεῖα θὰ χρησιμο-
ποιοῦνται ὡς μέσο με-
ταφορᾶς μονάχα τῶν
βασιων ἀντικειμένων,
ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος θὰ
ταξιδεύη ὄλο με τ'
αεροπλάνο. Ἡ μέρα αὐ-
τὴ πλησιάζει.